

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1984
FORFATTER:	Thorkild Hamming
TITEL:	Charles W. Jensen
KORT RESUME:	Nekrolog over tidl. formand for Kolding Biblioteksforening, medlem af div. bestyrelser, bl.a. AOF.

Charles W. Jensen

Af Thorkild Hamming

I et interview, der blev optaget på bånd i 1982 til bibliotekets lokalhistoriske samling, røbede Charles W. Jensen, med en let vrissen over sine forældres – syntes det ham – mærkværdige påfund, at det mystiske W i hans navn står for Willemoes.

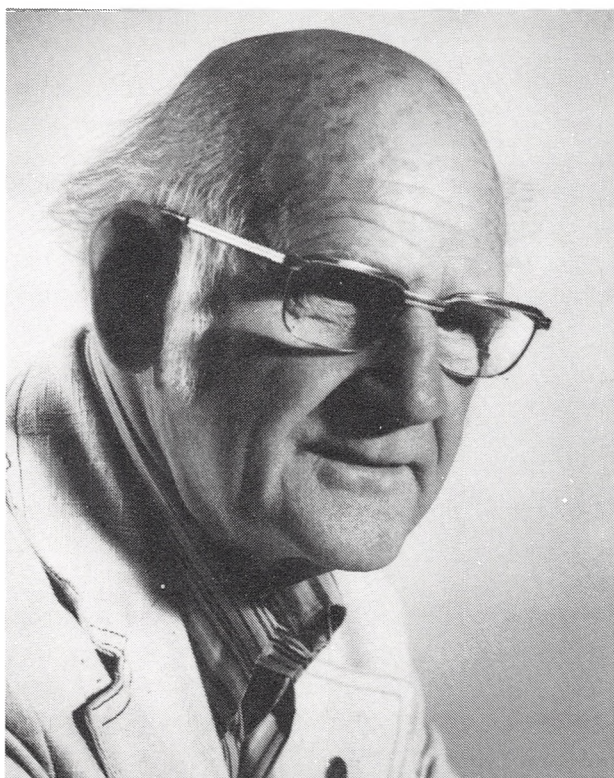
Nu var den bolde ungersvend jo ikke ene om at bære dette hæderkronede slægtsnavn, men det er ikke så ligetil at udforske, hvem der ellers kan have inspireret de unge forældre til at belemre deres trediefødte med dette navn, for maskinarbejder Jensen og hans kone, der var datter af en af Chresten Bergs gamle stillere, har næppe følt trang til at kalde deres barn op efter den konservative Ribe-redaktør.

Den erklærede pacifists uvilje mod at bære et søheltenavn er vel nok forståelig, men større var animositeten dog ikke, end at Charles Jensen livet igennem brugte mellemnavnets forbogstav for at skille sig ud fra andre, der bar samme for- og efternavn, og Charles W. var det navn, han gik under som en af Koldings kendte borgere, hvis man tør bruge den benævnelse om en mand, der – for at bruge hans eget udtryk – var nærmest religiøs socialist – og som trods socialdemokratiets stilling til NATO og militærvæsenet i det hele taget i hans manddomsår – fandt det absurd at tilslutte sig de radikale, fordi de var borgerlige, medens han som pacifist ikke kunne slutte sig til dem, der stod til

venstre for socialdemokratiet, fordi de var revolutionære.

Nu var det ikke som politiker, Charles W. tjente sine sporer. Ganske vist er jeg helt uden kendskab til Charles W.s indflydelse på sine stedlige partifæller, men den har efter alt at dømme været til at overse – i hvert fald midt i 50'erne – da han som medlem af det selvejende centralbiblioteks bestyrelse måtte være en magtesløs tilskuer til, at byrådet forsøgte at udsulte biblioteket, fordi magthaverne ikke sympatiserede med overbibliotekarens politiske holdning, og det var næppe heller hans politiske indflydelse, der stillede sig i vejen for en Berufsverbot-affære i Kolding, en halv menneskealder før denne gløse indgik i det danske ordforråd. Trådene blev redet ud af den undervisningsminister, som senere blev vor første kulturminister, men desværre lykkedes det ikke for samme dynamiske og idealistiske minister at bøde på de skader, som de helt utilstrækkelige bevillinger havde påført bibliotekets bogbestand.

Charles W. bidrog imidlertid – som hendes tro væbner – på afgørende vis til at give overbibliotekar Ida Backmann styrke til at stå de onde år igennem, og da han efter tidligere kæmper Zoffmanns afgang trådte til som formand for Jens Holms Biblioteksfond, kunne han, med sin klare forstand og

Charles W. Jensen.

med den viden som han havde tilegnet sig gennem sin handelsuddannelse og sit mangeårige virke i en af byens betydende erhvervsvirksomheder, på helt afgørende vis bidrage til, at den af Zoffmann gennem mange år administrerede gave fra Jens Holm kunne omskapes til ramme om en biblioteksaktivitet, der kunne leve op til intentionerne i biblioteksloven af 1964, ligesom han som mangeårig formand for Kolding Biblioteksforening virkede for, at biblioteket som kulturformidlingsinstitution fik en position i første række i Kolding.

For Charles W. var læsning og biblioteket noget

nær en livsbetingelse, og for en biblioteksmand er det vel rimeligt at fokusere på Charles W.s indsats på biblioteksområdet og vurdere hans virke på dette område som særlig betydningsfuldt; men samme biblioteksmand har mødt Charles W. som medkæmper på mange andre af kulturformidlingens fronter. Charles W. Jensen var levende optaget af og meget vidende om hjemstavns og landets historie – en interesse, der helt naturligt gjorde ham til en af Koldinghusmuseets og Lokalhistorisk Samlings mest trofaste brugere og venner. Desværre lykkedes det ikke at knytte Charles W. til museet som ansat, da han i begyndelsen af 70'erne søgte stillingen som museumssekretær, som han måtte anses som selvskreven til, men da der efter museets kommunalisering blev oprettet et rådgivende museumsnævn, var det en selvfølge, at han fik sæde i dette, hvor han virkede som et meget aktivt medlem til sin død.

Man kunne være sikker på at møde ham til koncerter og teaterforestillinger, og på teaterområdet ydede han også en organisatorisk indsats som medlem af Andelsteatrets hovedbestyrelse – og som kasserer for Arbejdernes Forsamlingsbygning virkede han gennem mange år bl. a. for at skabe gode rammer om byens teaterliv. Det kan ikke lægges ham til last, at den opgave endnu ikke er løst i Kolding.

Men i øvrigt ydede han vel på kulturformidlingsområdet en ikke mindre væsentlig indsats som formand for AOF, som mangeårig leder af litteraturstudiekredse, som kunstanmelder i dagspressen og som medlem af Forskønnelsesforeningens bestyrelse. Hvordan han også fik tid til at bestride sin stilling som en betroet medarbejder på Brdr. Volkerts Fabrikker i op mod et halvt århundrede og at sidde i ledelsen for Kolding og Omegns Brugsforening og HK i mere end en menneskealder må for-

blive en gåde, men Charles W. Jensen havde lært at bestille noget allerede fra barnsben. Han kunne ud over skolen klare at være mælkedreng om morgenen og bydreng om eftermiddagen og passe Frelsens Hærs søndagsskole tilmed, indtil han som teenager blev ivrig KFUMer. Havde hans lærere i folkeskolen fået gennemtrumfet at han skulle holdes til bogen, eller hans venner i Frelsens Hær fået overtalt hans forældre til at lade ham blive officer i hæren, havde Kolding måske mistet en original personlighed, der kom til at øve en afgørende indflydelse på mange områder i byens liv i dette århundrede.

Charles W. Jensen levede hele sit liv i Kolding, men var ingen hjemmefødding. Han kendte verden udenfor sin hjemby gennem sin omfattende læsning

og fra et utal af rejser, og fra den sidste rejse til hans elskede Amsterdam nåede han ikke hjem.

Charles W. Jensen var ikke noget »nemt« menneske, men det er jo heller ikke nødvendigvis de mest spændende – og spændende var han – ikke mindst når han med ildhu deltog i kulturdebatten i Kolding, hvadenten den udfoldede sig på møder, i avisernes spalter eller – og det var ikke det mindst inspirerende – når han sprang af cyklen og stoppede en med et »jeg ved ikke, om du er klar over?« Man blev klar over det og vil komme til at savne hans hjælp til at komme til klarhed – hans mange gode råd og ikke mindst hans små venskabelige hib.

Med Charles W. har kulturlivet i Kolding i sandhed mistet en frontkæmper.

Han var en af fædrenes værdige sønner.